

lem fra Assens (Klaus Berntsen), jeg vil sige til det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), at Oberst P. M. Knudsens Hæderlighed har jeg ikke i mindste Maade draget i Tvivl. Jeg har udtalt min Utilfredshed med — og jeg tror, mange deler denne Utilfredshed —, at en Mand, der af Staten lønnes med 6,800 Kr. og for Tiden oppebærer et Tillæg af 1,700 Kr., ikke alene gaar til Hof- og Stadsretten i København, men ogsaa til Højesteret for, trods Ministeriets Afgørelse, at tvinge igennem et Løntillæg paa 50 pCt. Jeg har selv nævnt, at han selvfølgelig har handlet ikke alene paa egne Vegne, men paa alle Befalingsmænds Vegne, men det forekommer mig, at hvis de Herrer er de Patrioter, de gerne vil være, burde de ikke have glemte de tjenestegørende unge Mænd, der har maattet springe Soldat i disse Tider under Sikringsstyrkens Indkaldelse. I hvert Fald har disse sidste ikke faaet noget rimeligt Vederlag for de Ofre, de maa bringe. Men der har ikke fra den Side lydt nogen som helst Tale i Retning af, at vi skulde byde Soldaterne bedre Vilkaar i disse Tider, tværtimod, og til syvende og sidst er det dog Officererne, vi kan takke for, at vi ikke har faaet Sikringsstyrken hjemsendt.

Lillelund: Det ærede Medlem, som sidst talte fra denne Plads (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]), bekræftede den gamle Regel, at Agitatoren stiller Sagerne paa Spidsen. Jeg har tidligere deltaget i en Række Møder med det ærede Medlem, da han var min Modkandidat ude i en ren Landkreds. Da var det blide Toner, der lød fra det ærede Medlem. Da var Bedømmelsen af Landboforholdene langt blidere end den, vi hørte i Dag. Det gik for det ærede Medlem, som det i Regelen gaar, naar man stiller Sagen paa Spidsen: Det bliver ikke et rigtigt eller retfærdigt Billede, man faar at se. Af det Billede, det ærede Medlem oprullede af det saakaldte store Landbrug, fik man i højere Grad et Indtryk af det ærede Medlems gode Villie, end af, at Forholdet virkelig var, som han søgte at fremstille det. Landbruget og vi Landbrugsrepræsentanter, der er valgte ude i Landkredsene, har — jeg vil ikke sige mig fri derfor — Gang paa Gang og Møde efter Møde protesteret imod Maksimalpriserne. Vi har gjort det, fordi vi fandt dem uretfærdige, ikke fordi vi ikke vilde være med til, at Landbruget skulde bære Byrder i Tider, der ogsaa efter min Mening er gunstige for Land-

bruget. Vi mente, at de Byrder faldt paa en baade uheldig og uretfærdig Maade. Vi fandt det i høj Grad uretfærdigt — og vi vil ogsaa have Lov til at tale Smaaafkalds Sag, naar det gøres behov —, at en Mand, hvad enten han var rig eller fattig, og hvad enten han havde en stor eller lille Ejendom, skulde give Afkald paa en lige stor Part af sin Indtægt, naar han producerede et Svin. Det var det, vi protesterede paa det bestemteste imod. Af samme Grund har vi protesteret imod Maksimalprisen paa Rug, men vi har aldrig protesteret imod, at Landbruget skulde være med til at bære de Byrder, som det selvfølgelig som Landets Hovederhverv maa deltage i at bære. Jeg vil minde ærede Medlemmer om, at da den højtærede Finansminister — og det ærede Medlem hører jo med til Regeringspartiet — forelagde Forslag til den første Krigsindkomstskattelov, var der en Fritagelse for de stakkels Smaaafkald, som ikke havde over 15,000 Kr. aarlig i Merindtægt ud over, hvad de havde haft tidligere, og det var ikke fra det ærede Medlems Side, at der fremkom Krav om at sætte denne Skattegrænse ned. Det ærede Medlem ved, at ikke nogen Landborepræsentant har talt imod at gaa meget længere ned med detskattefrie Fradrag. Det ærede Medlem ved, at vi kom ned til 2,000 Kr., uden at der lød en Røst fra Landbrugsrepræsentanterne derimod. Jeg finder det fuldstændig rigtigt og forsvarligt paa den Maade at lægge Skatten paa alle dem, der virkelig har tjent paa Krig, og saaledes faa Indtægten paa en retfærdig Maade i Stedet for ved Maksimalprisforanstaltninger at faa den paa en i høj Grad uretfærdig Maade.

Jeg er enig med det ærede Medlem i en Ting, som han fremhævede, nemlig i hans Udtalelser om Konsul Hansen i Aarhus. Jeg er fuldstændig enig med ham i, at hvis den offentlige Mening havde dømt den Slags Folk haardere, var vi rimeligvis blevet fri for en Del af de Gengagelser af Handlinger, som er en Skamplet ikke blot for dem, der udøver dem, men for hele vort Folk. Jeg er ogsaa klar over, at hvis vi havde faaet Domme at se den Gang saa haarde som dem, vi nu faar at se, var vi blevet fri for en Del af de Gengagelser, som nu er indtraadt.

Jeg skal først rette en Henstilling til den højtærede Justitsminister. Det gælder kun et mindre vigtigt Forhold, kan man synes, ovre fra min Valgkreds, men for Egnen derovre har det dog en ret stor Betydning. For en halv Snes Aar siden op-